

Levon

รีเซ็ต
ชีวิต
ใหม่
ฉบับ
พนักงาน
ใหม่
สุดแข็งแกร่ง

오정 Oh Jung เขียน
LUNADALA แปล
Pakjit_incanus วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

Levon

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแฉกร่ง
신입사원 김철수

5

Oh Jung 오 정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

คิดจะยอมแพ้ให้ฉันบ้างหรือเปล่า

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแข็งแกร่ง 5

신입사원 김철수

Levon

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

신입사원 김철수 & SUPER ROOKIE CHULSOO KIM

By Oh Jung

Copyright © 2021, Oh Jung

Thai Translation Copyright © 2025, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Oh Jung c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8215-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ศรินทร์พร อารีรัมย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม สิริพงษ์ กิจวัตร, จิรณีย์ คำจันทร์, ญาณิศา งานเพียรเลิศ

พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ชวัลย์ เปรมิกา

คำนำสำนักพิมพ์

ใครที่คิดว่าเรื่องราวในเล่มที่แล้วเข้มข้นแล้ว ต้องขอบอกเลยว่าในเล่มที่ 5 นี้เข้มข้นยิ่งกว่า เมื่อเกมการเมืองที่คิดว่ามีอยู่แค่ที่บริษัท กลับมีเบื้องลึกเบื้องหลังที่มากกว่านั้น รวมถึงเรื่องราวในบริษัทและความสัมพันธ์ของคิมซอลซูกับชเวเยนาที่ก็วนวายไม่แพ้กัน

คิมซอลซูที่สามารถเอาตัวรอดจากเรื่องการทุจริตที่กำลังจะเกิดจากการถูกใส่ร้ายมาได้อย่างราบรื่นด้วยการช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจบางคนก็จัดการเอาคืนอีกฝ่ายอย่างสาสม ขณะเดียวกันประธานยูจีฮุนที่หมายจะเอาคืนคนที่เล่นงานเขา กลับโดนพัคจุนฮยอนที่ย้ายไปอยู่ฝ่ายชเวเยนาจุนนำเรื่องในอดีตของเขามาเล่นงานเสียก่อน จนประธานใหญ่ชเวคยองฮุนต้องลงมือจัดการด้วยตัวเอง แต่เบื้องหลังของเรื่องนี้กลับมีศัตรูคนใหม่ที่ร้ายกาจรออยู่

อีกด้าน การเทกโอเวอร์ SKY เทคโนโลยีดูจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายอย่างที่คิด คิมซอลซูที่อาสาจัดการเรื่องนี้จึงต้องงัดทุกวิธีการที่มีเพื่อทำให้งานนี้สำเร็จลุล่วง และคิมซอลซูที่ตัดสินใจแต่งงานกับชเวเยนาจะสามารถพิชิตใจคุณพ่อตาและเหล่าพี่ชายของเธอได้หรือไม่

พบกับเหตุการณ์มากมายที่สนุกและตื่นเต้นจนทำให้คุณหยุดอ่านไม่ได้ ย่อารอช้า ไปติดตามกันได้ภายในเล่มเลย

Levon

164

รับมาทำอะไร

“ไอ้ย ปวดหัว”

พัดคงกฤษฎมศิริชะแล้วรีบวิ่งไปห้องน้ำทันทีเพราะรู้สึกคลื่นไส้

“นั่น นั่นไง! แล้วใครมันพาเด็กฝึกงานไปกินเหล้าจนตึกลงสะ
ลายเลยเนี่ย ปวกเปียกมาแต่เช้าแบบนี้ก็ได้เรอะ หย่อนยานกันไปหมด!
เฮ้ย จี!”

อันจกฤษฎเห็นอย่างนั้นแล้วก็น้อยอย่างที่เคยทำอยู่เป็นประจำ

พัดคงกฤษฎนั่งลงบนชักโครกในห้องน้ำอยู่สักพักเพื่อปลอบประโลม
ท้องไส้ที่ปั่นป่วน

แม้ในห้องจะว่างเปล่า แต่ในหัวกลับเต็มไปด้วยคำถามมากมาย ที่ไม่ว่า
จะพยายามคิดอย่างไรก็ไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าทำไมตัวเองถึงตื่นขึ้นมาในโรงแรม
หรูขนาดนั้นได้

มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

จู่ๆ ภาพก็ตัดไป จำอะไรไม่ได้เลย

อีกด้านหนึ่ง อีฮันซูที่นั่งเฝ้าอยู่ดูที่โต๊ะทำงานของตัวเองก็ผุดลุกขึ้น
แล้วเดินไปหาคิมซอลซูพร้อมพูดกระซิบกระซาบ

“เอ่อ...ผู้ช่วยผู้จัดการคิม ผมมีเรื่องจะคุยด้วยนะครับ”

คิมซอลซูหยุดทำงานแล้วหันไปมองอีฮันซูที่เดินมาหาด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

ดูจากสีหน้าแล้วคงไม่น่าจะเป็นเรื่องที่คุยกันตรงนี้ได้จึงลุกขึ้น

เนื่องจากยังเป็นเวลาทำงานของพนักงาน ทำให้บริเวณสวนลอยฟ้า
ไม่มีใครอยู่เลย

คิมซอลซุกดูเครื่องตีมีวิตามินสองกระป๋องจากตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติ
แล้วยื่นให้อีฮันซูหนึ่งกระป๋องพร้อมกับถาม

“มีเรื่องอะไรเหรอครับ”

“ถ้าหากผมจะกำจัดประธานฮยางโฮของยงฮิลฟู้ดส์ จะทำอะไรไหมครับ”

แม้จะเป็นพนักงานบริษัททั่วไป แต่กระนั้นก็เป็นทายาทผู้สืบทอด
เพียงหนึ่งเดียวของซีโดกรี๊ป

ถ้าเขาได้ตัดสินใจที่จะลงมือทำแล้ว การกำจัดบริษัทขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่
สักที่หนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย

แต่การพูดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำให้คิมซอลซุกที่ปะติดปะต่อเรื่อง
ไม่ได้เอียงศีรษะสงสัย

“เรื่องนี้พูดในฐานะทายาทของซีโดกรี๊ป หรือว่าในฐานะคุณอีฮันซูที่เป็น
พนักงานธรรมดาในแผนกขายสามของฮันยองเทรตติ้งเหรอครับ”

สายตาของอีฮันซูประสานกับสายตาคมปลานของคิมซอลซุกแล้วก็
ถอนหายใจยาว

คนที่รู้ตัวตนของหนังแล้วยังพูดแบบนี้ออกมาได้จะมีสักกี่คนกันเชียว

“อันที่จริงตอนแรกตั้งใจว่าจะจัดการแบบเงียบๆ ครับ”

คิมซอลซุกพยักหน้าให้ก่อนจะตอบ

“แต่เพราะว่ามีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำสัญญาของทีม ก็เลยมาบอก
ผมสินะครับ”

อีฮันซูพยักหน้า

คิมซอลซุกดื่มเครื่องดื่มอีกหนึ่งก่อนย้อนถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ช่วยเล่าให้ผมเข้าใจหน่อยได้ไหมครับ”

อีฮันซูไม่ชอบวิธีการบริหารของประธานใหญ่อีกนอกผู้เป็นบิดา
อย่างมาก เขาเกลียดวิธีการที่ทำทุกอย่างได้เพื่อเงินโดยไม่สนใจผู้คน
รอบข้างเลย

พี่ชายคนโตตายไปพร้อมกับแม่ พี่ชายคนรองก็ฆ่าตัวตายในคุก ส่วน

พวกพี่สาวก็หนีไปต่างประเทศกันหมด เขาเกลียดสภาพบ้านที่ทุเรศน่ารังเกียจนี้ที่สุด

อาจเป็นเพราะเหตุนั้น ทำให้เขาไม่อาจสะกดกลิ่นโทสะเอาไว้ได้ เมื่อรู้ว่าลุงเขยของพัคดงกยู่ก็บริหารบริษัทด้วยวิธีเดียวกันกับพ่อของตน

คงเพราะด้วยฤทธิ์เหล่านิดหน่อย หรือบางทีอาจเป็นความโกรธที่เขา มีต่อผู้เป็นพ่อ แต่เนื่องจากทำอะไรพ่อไม่ได้ จึงทำให้ความโกรธซึ่งอัดอั้น อยู่ภายในใจพุ่งเข้าใส่คนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย

หลังจากที่ออกคำสั่งไปด้วยฤทธิ์เหล่านิดตอนเช้ามืดแล้ว เขาก็ลือย กลับไปเลย พอตื่นขึ้นมาจึงเกิดความกังวลว่านั่นจะเป็นการคว่นตัดสินใจ เกินไปหรือเปล่า

เพราะอย่างนั้นจึงได้ขอคุยกับคิมซอลซูเป็นการส่วนตัว

“เมื่อวานนี้ผมได้คุยกับคุณดงกยู่หน่อยครับ”

อีฮันซูจับเครื่องดื่มวิตามินนิดหน่อยให้ชุ่มคอก่อนเปิดปากพูด แต่ ถึงอย่างนั้นก็ยังดับความรู้สึกร้อนรุ่มจนคอแห้งผากไม่ได้อยู่ดี

พัคดงกยู่ที่มีสภาพเฉียนตายอยู่ในห้องน้ำสั๊กพักหนึ่ง ก่อนจะโดยสารลิฟต์ ด้วยความตั้งใจว่าจะออกไปที่ร้านขายยาเพื่อซื้อยามากินสักหน่อย

ด้านในนั้นมีคนที่รู้สึกคุ้นหน้ามาก ๆ คนหนึ่งยืนอยู่ เป็นผู้ชายวัย สามสิบกลาง ๆ ที่ดูใจดี แต่ก็ให้ความรู้สึกดูดันอย่างไรรู้ไม่ รู้ แถมยังดูดัน มาก ๆ ด้วย

ผู้ชายคนนั้นคือคนที่โยนคำถามให้เขาในตอนสัมภาษณ์ว่า

“ทราบหรือไม่ครับว่าที่นี่มีคนหนึ่งที่จบมาจากมหาวิทยาลัย KD”

เพราะการบ้าน ‘โปรเจกต์จำผู้บริหาร’ ที่คิมซอลซูสั่งให้ทำอย่างขยัน ซ้นแข็งทำให้นึกออกได้

กรรมการผู้จัดการชเวยองจุน

“สวัสดีครับ ท่านกรรมการผู้จัดการชเว!”

ชเวยองจุนเห็นพัคดงกยู่ที่เอ่ยทักตนเองอย่างฉาดฉานแล้วก็ยิ้มพร้อม พยักหน้า

เห็นจากการที่ตกทายตนเองทันทีที่เห็นอย่างไม่มีลังเลแบบนี้ ก็น่าจะ
มีพรสวรรค์เรื่องการดูคนพอสมควร และไม่มีทางที่ชเวยองจุนจะลืมนัดคงกยู
ได้เลย

เพราะพัคดงกยูเป็นนักศึกษาฝึกงานที่เขาเป็นคนพาเข้ามาเอง

ถึงแม้ว่าคิมชอลซูจะรุ่งมากในที่ทำงาน แต่ก็แอบโดนประธานยูจีฮุน
สกัดอยู่

ที่นี้เป็นสถานที่ทำงานซึ่งสนใจเรื่องการศึกษาและฟื้นฟูอย่างรุนแรง

จึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่คิมชอลซูจะหาเพื่อนร่วมงานที่ไวใจและร่วมมือ
กันได้ ชเวยองจุนจึงพยายามช่วยเหลือคิมชอลซู เพราะคาดการณ์ว่าต่อไป
คิมชอลซูจะกลายเป็นคนสำคัญสำหรับเขาในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงในอนาคต

“นักศึกษาฝึกงานพัคดงกยูใช่ไหมครับ”

พัคดงกยูตกใจที่ผู้บริหารจำชื่อตัวเองได้ จึงรีบโค้งศีรษะแล้วตอบ
ทันที

“ครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

“ท่าทางเมื่อวานคงดื่มหนักไปหน่อยสินะครับ”

“เอ่อ...ครับ เมื่อวานมีกินเลี้ยงที่মনะครับ”

“แบบนี้ตอนเช้าคงโดนบ่นเยาะเลียนะครับ ตามนิสัยของผู้บริหาร
อั้นนะครับ”

“...โดนดูเยาะเลยละครับ”

“ฮ่า ๆ ๆ”

เมื่อชเวยองจุนขำเสียงดัง พักดงกยูก็รู้สึกอบอุ่นหัวใจขึ้นมาทันที

เหมือนที่รองผู้อำนวยการพโยลซูพูดจริง ๆ ด้วย

“ชีวิตนักศึกษาฝึกงานพอไหวไหมครับ”

ตอนแรกก็มีเรื่องพัวพันกับรองผู้อำนวยการอีจองฮุน แล้วยังมีเงิน
ใต้โต๊ะที่ลุงเขยให้มาอีก ช่างเป็นสถานการณ์ที่วุ่นวายใจเสียจนแทบจะอาเจียน
ออกมา

แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเล่าให้ผู้บริหารที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันเลยฟังได้

“ครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

“ลองพยายามดูนะครับ ที่แผนกขายสามเป็นที่ที่ให้คะแนนดี ขอแค่มีความสามารถเท่านั้นนะครับ”

“ครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ!”

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นสิบเอ็ด ชเวยองจุนก็ตบขาพุดดิงกยูเบาๆ ก่อนออกจากลิฟต์ไป

สีหน้าของพุดดิงกยูที่ห่อเหี่ยวด้วยความรู้สึกไม่ค่อยสบายใจและเมาค้างกลับมาสีสันทันทีอีกครั้ง

บูดุดุด

จากนั้นเขาก็ค่อยๆ ปลดปล่อยตัวที่กลั่นไฉ่วออกมา เพราะถ้าพลาดเกรงว่าจะไม่ใช่แค่ตออย่างเดียวที่ออกมา

“คุณดงกยู”

“ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ”

พุดดิงกยูซื่อๆ มาकिनก่อนไปทำรูปแบบจัดพื้นที่ห้องน้ำจั้นเสร็จและกลับมา แล้วก็รีบวิ่งไปเมื่อคิมชอลชูเรียก

“ห้องสี่ตั้นนี้รียังครับ”

“ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ”

“งั้นตามผมมาหน่อยครับ”

พุดดิงกยูตามคิมชอลชูขึ้นลิฟต์ไป เมื่อเห็นคิมชอลชูกดปุ่มขึ้นไปชั้นบนสุดแล้วก็รู้สึกกลัวขึ้นมาทันที

ดาดฟ้า...

คิมชอลชูยืนอยู่กลางแดดที่ส่องลงมาพร้อมกับมองลงไปด้วยด้านล่างจากชั้นดาดฟ้า

พุดดิงกยูมองคิมชอลชูที่เอาแต่มองลงไปด้วยด้านล่างเงียบๆ แล้วจินตนาการไปต่างๆ นานา

ดูท่าทางแล้วสงสัยเขาคงพลั้งปากพูดอะไรไปในตอนที่ภาพตัดไปเมื่อคินนี้อย่างแน่นอน

“คุณดงกยู...”

สายตาของพัคดงกยูจับจ้องอยู่ที่ด้านหลังของคิมซอลซูไม่ว่างตา

“หลังจากนี้อยากให้ดื่มเหล้าแค่พอตินะครับ”

พัคดงกยูพยักหน้าพร้อมกับความรู้สึกเกร็งที่หายไป

“ครับ คุณผู้ช่วยผู้จัดการ”

“รับมาเท่าไรครับ”

พัคดงกยูที่พยักหน้าอยู่ก็ชะงักและแข็งทื่อขึ้นมาทันทีราวกับเข้าไป
แช่ในช่องเย็น เขาเลืมหวีชยับตัวอยู่พักหนึ่ง คิมซอลซูยังคงมองลงไปยังโลก
ที่อยู่ใต้ดาฟฟ้าเช่นเดิม

เรื่องที่คิมซอลซูได้ยินมาจากอีฮันซูคือเรื่องของคนที่ชื่อฮายงโฮ อีฮันซู
รู้สึกไม่เป็นมิตรกับฮายงโฮคนที่ตัวเองไม่เคยได้เจอเลยสักครั้ง ในขณะที่เล่า
ใบหน้าของอีฮันซูก็แดงก่ำไปด้วย อาจเป็นเพราะสะกิดกลิ่นความโกรธไว้
ไม่ได้

“...”

พัคดงกยูหน้าถอดสีซีดเผือดทั้งที่ยังไม่ได้อำปากพูดอะไร

คิมซอลซูมองพัคดงกยูที่ทำหน้าอย่างนั้นแล้วส่ายศีรษะเล็กน้อย

การที่ถามว่ารับมาเท่าไรเป็นเพียงแค่การตั้งสมมติฐานจากการประมวลผล
สถานการณ์ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้เท่านั้นเอง

เป็นไปอย่างที่คาดไว้จริงๆ ด้วย

เรื่องที่ได้อินจากอีฮันซูมีแค่เรื่องของฮายงโฮเท่านั้น ส่วนเรื่องที่ว่า
พัคดงกยูได้รับเงินเท่าไรนั้น อีฮันซูไม่เคยเอ่ยถึงเลยแม้แต่หน่อย

ดูเหมือนว่าพัคดงกยูเองก็มีระบบป้องกันตัวเองตามสัญชาตญาณ
แม้จะดื่มเหล้ามากถึงขนาดภาพตัดไปเอง

พัคดงกยูก้มหน้างูต เขาแน่ใจแล้วว่าเมื่อวานเขาจนพูดเรื่องที่ไม่ควร
พูดออกไป

“รับมาห้าล้านวอนครับ”

“ให้มาแล้วบอกอย่างไรครับ”

“บอกว่าเป็นเงินค่าขนมที่ลุงเขยให้หลานครับ”

“มันเยอะเกินไปสำหรับเป็นเงินค่าขนมนะ ไม่รู้สึกอย่างนั้นเลย

เหวอครับ”

“ขอโทษครับผู้ช่วยผู้จัดการ”

เมื่อได้ยินคำนั้น คิมซอลซุกก็พยักหน้า

“ต้องขอโทษสิครับ เรื่องนี้เป็นความผิดของคุณดงกยูจริงๆ ครับ เป็นเรื่องคอขาดบาดตายสำหรับการเปลี่ยนเป็นพนักงานประจำเลยนะครับ ผมไม่รู้ว่าผมจะเชื่อใจและทำงานร่วมกับคนที่แอบรับเงินมาแบบไม่ให้ผมรู้ได้ยังไงเหมือนกัน”

พัคดงกยูหลับตาปี๋ ขาอ่อนแรงเพราะความรู้สึกเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำมาทั้งหมดพังทลายลง

“ใช้เงินนั้นไปหรือยังครับ”

“ไม่ครับ ไม่ได้ใช้สักแดงเดียวเลยครับ”

“น่าเสียดายอยู่นะครับ”

“ถึงจะเสียดาย แต่ก็ก็เป็นเงินที่ผมใช้ไม่ได้หรอกครับ ผมรู้แล้วว่านั่นเป็นหลุมพราง”

“หลุมพราง? รู้ได้ยังไงครับ”

“ผมวิเคราะห์งบการเงินของยงฮิลฟู้ดส์มาแล้วครับ เลยรู้ว่าลุงเขยเป็นพวกตมตุน คำพูดของนักตมตุนมันเชื่อไม่ได้หรอกครับ”

“เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่ได้เอาเงินไปใส่ไว้ในลิ้นชักของผมสินะครับ”

ความคิดในหัวอันขาวซีดของพัคดงกยูกลายเป็นขาวโพลนอีกครั้ง
รู้หมดเลยเธอเนี่ย!

คิดอะไรไม่ออกเลย

สิ่งที่คิมซอลซุกพูดตอนที่อยู่ในรถระหว่างกลับมาที่โซลด้วยกันเล่นเข้ามาในหัวราวกับลูกศร

ตุบ

พัคดงกยูคุกเข่าลง

“ขอโทษครับ ผมผิดไปแล้วจริงๆ ครับ!”

คิมซอลซูกมองพัคดงกยูครู่หนึ่งก่อนเบนสายตาลงไปมองด้านล่าง ดาดฟ้าอีกครั้ง

ความขອງใจทุกอย่างคลี่คลายแล้ว ยกเว้นแค่เพียงอย่างเดียว
เป็นคนคิดเป็นนี้ คุณพัคดงกยู ทางเลือกนี้แหละที่ช่วยชีวิตคุณไว้
แต่คิมซอลซูกียังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมซुकยองแทถึงได้ต้องการที่จะ
กำจัดเขา

คิมซอลซูกูมองลงไปทีด้นล่างอาคารด้วยสีหน้าเบาใจ พร้อมกับกดปุ่ม
โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าเบาๆ

ฟังก์ชันการอัดเสียงของโทรศัพท์มือถือนี้ช่างมีประโยชน์จริง ๆ

โลกที่อยู่เบื้องล่างอาคาร

รถและผู้คนที่ขวักไขว่

ป่าดงดิบแสนโหดร้ายที่เต็มไปด้วยความโกลและการทุจริตมากมาย

ชีวิตอาจโดนโจมตีอย่างไร้ศีลธรรมได้ทุกเมื่อในป่าแห่งนั้น

“แล้วยังไงครับ”

“ครับ?”

“พูดว่าขอโทษแล้วจบแค่นั้นเหวอครับ”

นี่จะให้เขียนจดหมายลาออกเองเลยเหวอ

พัคดงกยูหน้าแข็งที่อึ้งนิ่งคอตก

“ผมอยากใหรู้่น้องผมเป็นคนค่อนข้างมีเซนส์ ทำงานเก่ง และรู้จัก
เล่นการเมืองด้วยก็ดีครับ”

คำพูดของคิมซอลซูกูแวผ่านเข้ามาในหัวของพัคดงกยู

เขารู้สึกว่าถ้าทำผิดแล้วยอมรับทุกอย่าง เรื่องทั้งหมดก็อาจจะจบลง
ที่ตรงนี้

พัคดงกยูลุกขึ้นแล้วตะโกน

“ไม่ครับ”

คิมซอลซูกูที่ได้ยินเสียงตะโกนของพัคดงกยูก็หันกลับมา

“แล้วยังไงครับ”

“ผมจะรับผิดชอบครับ”

“รับผิดชอบ? ยังไงครับ”

“เอาเงินนั้นไปคืนครับ”

“แล้ว?”

“แล้วจากนี้ไปจะจงรักภักดีต่อผู้ช่วยผู้จัดการคิมครับ”

คิมชอลซูยิ้มกริ่มเมื่อพุดกยพูดยังนั้น

“เหมือนจะไฟกัสผิดจุดนะ”

“...”

คิมชอลซูมองหน้าตะลึงงันของพุดกยแล้วพูดเนิบๆ

“ถ้าเอาเงินนั้นไปคืน สัญญาที่จะทำกับทางยงอิลฟู้ดส์ก็จะจบสิ้นครับ สัญญาที่สามารถเพิ่มยอดขายมูลค่าปีละหนึ่งพันสองร้อยล้านวอนจะหายไป เพราะเงินแค่ห้าล้านวอนครับ นั่นไม่ใช่การรับผิดชอบ แต่เป็นการทำให้เรื่องมันยิ่งแย่ไปใหญ่ครับ”

จากนั้นก็เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“คุณพุดกยโง่หรือเปล่าครับ”

“...”

พุดกยจินตนาการตามคำพูดของคิมชอลซูไม่ออก

สถานการณ์เป็นแบบนี้จะทำสัญญาให้สำเร็จได้อย่างไรกัน

คิมชอลซูเดินเข้าไปหาพุดกยที่ยืนอยู่อย่างเหม่อลอย

“ทรัพย์สินสมบัติของยงอิลฟู้ดส์นี่เป็นการฉ้อโกงเอามาจากญาติๆ ของคุณดงกยแน่นอนใช่ไหมครับ”

“...ครับ จะบอกว่าไม่ใช่ก็ได้ครับ”

“ไม่อย่างเอาคืนมาเหอครับ”

“ครับ?”

“ตัวบริษัทยงอิลฟู้ดส์เป็นบริษัทที่มั่นคง ปัญหาอยู่ที่คนที่มานั่งในตำแหน่งประธานต่างหากครับ แต่ถ้าบอกว่าประธานนั้นเอาเงินที่หลอกมาจากบรรดาญาติๆ มาก่อตั้งยงอิลฟู้ดส์ สรุปแล้วยงอิลฟู้ดส์เป็นของประธานฮยางโฮ หรือว่าเป็นของญาติๆ ของคุณดงกยกันแน่ครับ”

ดวงตาของพุดกยค่อยๆ เบิกกว้าง

อย่าบอกนะว่า

ครี๊ดดดด

คิมซอลซูล้างโทรศัพท์มือถือที่ลั่นอยู่ออกมา
ข้อความมาจากอีฮันซู

คิมซอลซู

165

เพราะมันคนเดียว

“ลองติดต่อไปหาคุณแม่ดูครับ”

“...ครับ”

พัคคงกยูไม่รู้ว่าจะเรื่องราวจะเป็นไปอย่างไรต่อ แต่ว่าไม่มีวิธีอื่นแล้ว
เขารีบโทร.หาแม่ตามที่คิมชอลชูสั่ง

“พอดีเลย แม่ว่าจะโทร.หาอยู่พอดี”

“มะ...มีเรื่องอะไรเธอ”

“สำนักงานนายความติดต่อมาถามหาลูกนะ เรื่องมันเป็นไปมายังไง”

พัคคงกยูตอบไม่ได้แล้วมองคิมชอลชู

คิมชอลชুমองตาเขาแล้วทำแค่เพียงพยักหน้าเบา ๆ เท่านั้น

“อืม...อืม แล้วยังไง”

“เห็นว่าฝากให้เขาดูแลเรื่องที่โดนหลอก เป็นเรื่องจริงหรือ”

พัคคงกยูมองคิมชอลชูอีกครั้งด้วยสายตาตกใจ คิมชอลชูแค่พยักหน้า
น้อยๆ ให้เหมือนเดิม

“อืม ใช่แล้ว”

“เข้าใจแล้ว ที่จะโทร.หา ก็เพราะอยากรู้ว่าโดนหลอกหรือเปล่านะ แล้ว
ลูกมีเงินไปจ้างเขาหรือไง”

“อ้อ ผู้ช่วยผู้จัดการเขาช่วยนะ...”

“เธอ คงเป็นคนดีมากเลยนะ เข้าใจแล้ว ทำงานน้อยใช้ไหม นั่นแม่
วางสายแล้วนะ”

พัคดงกยวางสายแล้วก็ทรุดลงทั้งอย่างนั้น น่าแปลกที่ขาของเขาไม่มี
เรียวแรงเลย

คนคนนี้เป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัยสองปีจริง ๆ เหนอ!

ไม่อยากจะเชื่อเลย

เหมือนเป็นคนที่อยู่ไกลจนตัวเขาเอื้อมไม่ถึงมากกว่า

“เรื่องที่คุณตรงนี้รู้กันแค่ผมกับคุณดงกยเท่านั้นนะครับ แล้วเงิน
ห้าล้านอนันท์ก็เก็บไว้ อย่าใช้เด็ดขาดนะครับ”

“...ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ”

“แล้วก็ขอบอกให้รู้ว่า...”

คิมซอลซูที่กำลังเดินอยู่ก็หันกลับมา

“ที่บอกว่าจะรับผิดชอบนั้นนะ ทำดีมากครับ ถ้ายอมรับทุกอย่างแล้ว
ขอให้อย่าโทษให้ตัวเอง ผมคงผิดหวังมากจริงๆ แบบนี้ค่อนข้างสอนให้
ในฐานะรุ่นน้องหน่อย ตั้งแต่วันนี้ไปการบ้านจะเพิ่มเป็นสองเท่าครับ”

อาจจะใช้เวลาสักพักในการจัดการสถานการณ์ แต่ก็อย่างหนึ่งที่
มั่นใจได้

คือการเป็นนักศึกษาฝึกงานหรือการเปลี่ยนเป็นพนักงานประจำยังไม่ได้
จบกันไปเลย

พัคดงกยรู้สึกว่ามีพลังใจขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

“ครับ! รับทราบครับ! ผู้ช่วยผู้จัดการ!”

พัคดงกยตอบเสียงดังฟังชัดจนหูแทบอื้อ

คิมซอลซูทำหน้าที่ครูหนึ่งก่อนจะคลายสีหน้าออก

เป็นกลยุทธ์ที่เป็นผลดีกับทั้งสองฝ่าย แม้จะยังไม่รู้สาเหตุ แต่เขา
ก็อยากช่วยคลายความโกรธให้อีฮันซู

คิมซอลซูอยากทำให้สัญญานานนี้สำเร็จพร้อม ๆ กับที่ทำให้พัคดงกย
เป็นคนของตัวเอง

การที่สถานการณ์ที่บ้านของพัคดงกยคลี่คลายได้ เป็นของแถมพ่วงมา
ด้วยเท่านั้น

แน่นอนว่าเรื่องนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าอีฮันซูลงแรงไปมากขนาดไหน ดูจาก

สภาพจิตใจของอีกฝ่ายแล้วคงคิดที่จะเล่นงานฮยางโฮให้ไม่เหลือชิ้นดีแน่นอน
 ที่นี้ก็แก้เรื่องยุ่ง ๆ ออกไปได้หนึ่งเปลาะ
 คิมซอลซมลงไปยังโลกเบื้องล่างดาดฟ้าอีกครั้ง
 ต่อไปก็เป็นกรรมการผู้จัดการชเวยองจุนกับรองกรรมการผู้จัดการ
 พัคจุนฮยองใช้ใหม่ พัคจุนฮยองจะรู้เรื่องของรองกรรมการผู้จัดการชวคยองแท
 ไหมนะ

ฮยางโฮไม่เห็นพดคงกยูติดต่อมาเป็นอาทิตย์แล้วก็เริ่มหงุดหงิด
 ไอ้เวรนั่นทำไมไม่ติดต่อมาเลย เรื่องแค่นี้ยังทำไม่ได้อีกเหวอะ
 ไอ้บ้าเอ๊ย เพราะอย่างนี้เลยต้องมีชีวิตแบบนั้นไงละ
 เขาเปิดโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วล้งเลวจะกดปุ่มโทร.ออกไปดีหรือไม่
 จังหวะเดียวกันนั้นเองพนักงานคนหนึ่งก็วิ่งพรวดปราดเปิดประตูห้องประธาน
 เข้ามา

“อะไรกัน ไอ้เวรนี้! เคาะประตูไม่เป็นหรือไง”

“ท่านประธาน! เรื่องใหญ่แล้วครับ!”

“เรื่องใหญ่? ทำไม โรงงานมีปัญหาอะไร”

“เปล่าครับ คือว่าตำรวจ...”

พนักงานยังพูดไม่ทันจบ ชายฉกรรจ์สี่คนก็รุกกันเข้ามาในห้องประธาน
 หนึ่งในนั้นยื่นตราตำรวจสืบสวนให้ดูพร้อมกับเอ่ยถาม

“คุณฮยางโฮใช่ไหมครับ”

“คะ...ครับ?”

“พวกเรามาจากสถานีตำรวจโบอินครับ ขอจับกุมตัวคุณฮยางโฮ
 ด้วยข้อหาฉ้อโกงครับ”

จากนั้นตำรวจสืบสวนก็แจ้งให้ทราบถึงคำเตือนมิแรนดา¹ ส่วนฮยางโฮ
 ก็ตะโกนเสียงดังด้วยสายตางงวยอย่างมาก

¹ คำเตือนทางกฎหมายที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งแก่ผู้ต้องสงสัยในขณะจับกุมหรือ
 ก่อนการสอบสวน เพื่อแจ้งสิทธิของผู้ต้องสงสัยตามรัฐธรรมนูญ

“น้องโงะอะไร! ผมไปน้องโงะอะไร! เอาหมายจับมา!”

ตำรวจสืบสวนนำหมายจับออกมาจากกระเป๋าแล้วแสดงให้เห็นเขาดู ก่อนที่ตำรวจสืบสวนซึ่งยืนอยู่ข้างหลังจะใส่กุญแจมือที่ข้อมือของฮายงโฮ

ฮายงโฮที่ไม่เข้าใจสถานการณ์นี้เลยก่ดฟันส่งเสียงกรีดร้องหาเรื่องราวพร้อมดัดดันสะบัดตัวสุดแรงเกิด แต่ก็เฝ้าจหลุดพ้นจากเงื้อมมือของตำรวจสืบสวนที่แข็งแรงได้

“แม่่งเอ๊ย! จับพลเมืองที่ไม่มีความผิดไปแบบสุมสี่สุมห้าก็ได้เหวอะ! ไอ้พวกตำรวจเฮงชวย!”

ฮายงโฮมองพนักงานที่วิ่งกรูเข้ามาในห้องประธานด้วยความกลัวแล้วก็ตะโกน

“เฮ้ย ไปบอกผู้อำนวยการคิมให้เรียกนาย!”

ฮายงโฮที่ถูกนำตัวไปขึ้นรถตำรวจสายหน้าตะโกนบอกว่าตัวเองไม่ได้เป็นพวกน้องโงะ แต่พวกตำรวจที่รายล้อมอยู่รอบตัวเขานิ่งสงบไม่หันไหว ประหนึ่งมีเหล็กอุดหู

ตำรวจสืบสวนที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับจึงหันมาหาเขา

“คุณฮายงโฮ รู้จักพวกที่แะต้องไม่ได้ในเกาหลีหรือเปล่า”

“ไอ้เวรเอ๊ย! พูดบ้าอะไรวะ!”

“ทั้งประธานาธิบดี ทั้งอัยการ สส.ในสภา เวลาอยู่ต่อหน้าคนพวกนั้น แล้วก็กลายเป็นแค่ลูกหมาดี ๆ นี่เอง”

“พหล่ามอะไรวะ”

ตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือของฮายงโฮก็ดังขึ้นพอดี

“ไอ้พวกเวร! คิดว่าฉันจะอยู่เฉยๆหรือไง รู้ไหมว่านายฉันเป็นใคร เขาเคยเป็นหัวหน้าอัยการสำนักงานอัยการจังหวัดของจูเลียนะเว้ย! ไอ้พวกทำนี่! ยังไม่รีบเอากุญแจมือออกอีก”

เมื่อฮายงโฮไวววายอีกครั้ง ตำรวจสืบสวนที่นั่งอยู่ตรงข้างคนขับก็พูดขึ้นมา

“เอาโทรศัพท์ให้คุยหน่อย”

ตำรวจที่อยู่เบาะหลังจึงล้วงเอาโทรศัพท์มือถือจากในกระเป๋าของ

ฮายงโฮออกมา กัดรับสายอย่างใจดีแล้วเอาไปแนบที่หูให้

“ทนายพัค! ผมประธานฮาเองครับ!”

“เอ่อ ประธานฮาครับ”

“ผมไม่รู้ว่ามันเรื่องอะไรกันแน่ คงต้องขอให้มาที่สถานีตำรวจโบอิน...”

“ประธานฮา...ขอโทษนะครับ แต่ว่ายอมสารภาพแล้วเจรจาไกล่เกลี่ยกับบรรดาผู้เสียหายไปจะดีกว่าครับ”

“หมายความว่าไงครับ”

“อีกฝ่ายไม่โอเคมาก ๆ เลยครับ แล้วถึงกับโดนข้อหาฉ้อโกงไปแล้ว ยิ่งไงน่าจะลำบากครับ”

“เดี๋ยว คุณยังไม่ทันได้ฟังเลยว่ะ...”

“สารภาพให้หมดแล้วสำนึกผิดต่อหน้าผู้เสียหายและรับผิดชอบเงินที่ฉ้อโกงมาให้หมด นั่นจะเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการขอลดหย่อนโทษได้นะครับ”

สีหน้าของฮายงโฮหม่นหมองลงทันตา

การที่ทนายประจำตัวรู้กระทั่งว่าเขาโดนตำรวจจับไปแล้ว...

“อีกฝ่ายมันเป็นใครกันแน่!”

“...ซีโดกรู้ครับ”

ซีโดกรู้

ฮายงโฮที่สติหลุดเอาแต่พิมพ์พุดจาวกไปวนมาเหมือนคนบ้าด้วยสีหน้าเลื่อนลอย ตำรวจที่เอาโทรศัพท์มือถือมาแนบหูให้ก็กดวางสายและปิดโทรศัพท์มือถือไป

ตำรวจสืบสวนซึ่งนั่งอยู่ที่นั่งข้างคนขับมองฮายงโฮที่เงิบไปแล้วพุดขึ้นมา

“คุณฮายงโฮ ไปกันดี ๆ เงิบ ๆ ดีกว่าครับ โอเค?”

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

ดาดฟ้าอาคารของฮันยองเทรดดิ้ง พักดงกยูยืนถือโทรศัพท์มือถืออยู่ตามลำพัง

“โอ้ย โอ้ย...”

เมื่อได้ยินเสียงเอากำปั้นทุบอกตบๆ อย่างแรง พัดคงกยูก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แม่ เลิกร้องสักทีเถอะ! เดี่ยวแม่ก็เป็นลมเป็นแล้งไปหรอก!”

“โอ้ย โอ้ย ก็มันปวดใจจะให้แม่ทำยังไงล่ะ มันไม่ยุติธรรมกับพ่อของลูกเลย! แม่อุตส่าห์ถือของขวัญไปที่บ้านไอ้เลวนั้นในวันปีใหม่ทุกปี... โอ้ย โอ้ย...”

ถ้าปล่อยไว้แบบนี้แม่คงได้เป็นลมแน่

“ผมก็อยากไปฆ่ามันให้หมดเลย”

“โธ่ แกทำแบบนั้นไม่ได้นะ ไอ้เด็กนี่”

“ทำไม ผมจะไปจัดการมันให้หมดเลย จะให้อยู่ทั้งที่รู้สึกไม่ยุติธรรมได้ยังไงล่ะ ไอ้พวกฉ้อโกงต่อให้ติดคุกเห็นว่ามากที่สุดแค่ทุกปีเองนี่! พ่อตายไปทั้งคนเลยนะ! เดี่ยวผมจะเอาผิดไปแทงมันให้หมด!”

“ไอ้เด็กคนนี้นี่! แกบ้าหรือไง! ไม่ได้เด็ดขาด แม่ได้ร้องไห้หน้าตาเป็นสายเลือดแน่!”

“ก็ผมเสียใจนี่ ดูแล้วเหมือนว่าแม่จะตายเลยนะ!”

กลับกัน พ่อเขาแสดงความโกรธออกมา คราวนี้แม่จึงอยู่ในสภาพต้องเป็นฝ่ายห้ามพัดคงกยูแทน

“ไอ้เด็กนี่ ไม่ได้เด็ดขาดเลยนะ”

“แม่จะไม่ร้องไห้แบบนั้นแล้วไซ้ไหม”

“เฮ้อ...”

“ทนายทางฝั่งนี้เป็นคนเก่ง งั้นเราก้เรียกร้องให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วจับมันเข้าคุกกัน”

“...เข้าใจแล้ว เดี่ยวแม่จะคุยกับพวกญาติๆ แบบนั้นให้เอง”

“อืม ถ้าได้ยินแม่ร้องให้อีกที คราวนี้ผมจะไปฆ่ามันให้หมดจริงๆ นะ”

“รู้แล้วๆ”

พัดคงกยูวางสายแล้วจ้องมองท้องฟ้าอย่างเหม่อลอยอยู่สักพัก

ผ่านไปไม่ถึงสิบวัน เขาก็ได้รับการติดต่อมาว่าพวกแก๊งค์มดตุนั้น

สารภาพจนหมด

โลกนี้ช่าง...

เพราะคนห่อโง่งแค่คนเดียว ทำให้พ่อต้องตายและตัวเขากับแม่ต้องมีชีวิตที่ลำบาก

ถ้าไม่มีเรื่องนั้นเกิดขึ้นก็คงได้เรียนมหาวิทยาลัยชื่อดัง ตั้งใจเรียนได้โดยปราศจากปัญหา คงอยู่ดีกินดีสร้างชีวิตที่ดีกว่านี้มากๆ ได้

“เพราะมันคนเดียว!”

และ...

เพราะมันคนเดียว...

น้ำตาไหลพรากออกจากตาของพัคดงกยู

บ่ายวันนั้น

พัคดงกยูถือกาแฟจากร้านกาแฟที่ชั้นหนึ่งมาแจกจ่ายให้สมาชิกทุกคนในทีม

“นี่อะไรเนี่ยเด็กฝึกงาน”

อันยองกยูที่กำลังฝันอาการง่วงเหงาหาวนอนหลังมีอาหารซึ่งถ้าโถมเข้ามาในตอนบ่ายที่อากาศร้อนๆ อยู่พอดีที่รับกาแฟไปอย่างยินดีพร้อมถาม

“เป็นการขอบคุณที่ช่วยสอนผมที่บกพร่องอยู่มากให้กลายเป็นผู้เป็นคนได้ครับ!”

อันยองกยูมองพัคดงกยูที่เอ่ยเสียงดังฟังชัดแล้วก็ต้องย้อนถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

“เฮ้ยๆ อะไรเนี่ย มีเรื่องอะไรหรือเปล่า ใครแก้มึงเจ้าเด็กนี่ สารภาพมาเลยนะ”

“เอ่อ...เปล่าครับ ผู้อำนวยการ แค่ขอบคุณ ขอบคุณจริงๆ ครับขอบคุณมากนะครับ”

ทันทีที่รับอเมริกาโนมา พโยมิลซูกี้ดื่มรวดเดียวแล้วหันไปมองพร้อมถาม

“อะไรกัน เด็กฝึกงานจะลาออกวันนี้แล้วหรอ”

คำพูดนั้นทำให้สมาชิกคนอื่นๆ ในทีมส่งเสียงหัวเราะออกมา

อันยองกยูเองก็กลืนคำแล้วหันไปถามพัคตงกยู

“เด็กฝึกงานจะลาออกจริง ๆ เหรอ”

พัคตงกยูหน้าถอดสีแล้วรีบส่ายหน้าแรง ๆ

“ปะ...เปล่าครับ ต่อให้ปล่อย ผมก็จะผูกเขาอ่อนหวานจับขาทางเก่งไว้
ไม่ปล่อยเลยครับ”

ทั้งทีมต่างพากันหัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง

“วันนี้เด็กฝึกงานพลังงานล้นเหลือเลยแฮะ นี่ ผู้ช่วยผู้จัดการคิม”

“ครับ ผู้อำนวยการ”

“ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม”

“ครับ ไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ ไม่มีเรื่องให้ต้องเป็นห่วงแม้แต่
เสี้ยวเดียวเลยครับผู้อำนวยการ”

“โอเค เข้าใจแล้ว”

อันยองกยูมองพัคตงกยูแล้วกอดเมริกาน์เย็นขึ้นมา

“จะกินให้อร่อยเลย ขอบใจนะ”

“ครับ ผู้อำนวยการ”

เย็นวันนั้น

ที่แผนกเหลือแคคิมซอลซู อีฮันซู และพัคตงกยู

“อ้ออ้อ ฮิวข้าว กินข้าวเย็นด้วยกันไหมครับ เดี่ยววันนี้ผมเลี้ยงเอง”

เมื่อคิมซอลซูลุกขึ้น อีฮันซูเองก็เก็บโต๊ะทำงานแล้วลุกตาม

“ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ ไปกันครับ”

พัคตงกยูเองก็ลุกขึ้นแล้วตามทั้งสองคนออกมา

ระหว่างที่ยืนรอลิฟต์อยู่ พักตงกยูก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน

“เอ่อ ผู้ช่วยผู้จัดการครับ”

“ครับ”

“ขอบคุณจริงๆ นะครับ”

“หืม เรื่องอะไรครับ”

พัคดงกยูไม่พูดต่อ ได้แต่เอามือเกาศีรษะแกรกๆ พร้อมมองอีฮันซูที่อยู่ข้างๆ คิมซอลซูที่อ่านสถานการณ์ออกก็หันไปมองอีฮันซูพร้อมบอก

“ถ้าจะขอบคุณ ก็ขอบคุณคุณฮันซูเถอะครับ เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะคุณดงกยูระบายออกมาให้คุณฮันซูฟังจนหมดในวันกินเลี้ยงที่นั่นครับ”

“ครับ? เอ่อ...ถ้าอย่างนั้นคุณฮันซูก็รู้...”

อีฮันซูพยักหน้าตอบ

“ผมรู้หมดทุกเรื่องแหละครับ คุณดงกยู”

“เอ่อ นี่มัน...”

“ผมเองก็รู้สึกพอใจมาก ๆ เหมือนกัน เพราะงั้นไม่ต้องขอบคุณเยอะก็ได้ครับ”

“ครับ?”

พัคดงกยูเอียงศีรษะทำหน้าไม่เข้าใจ ส่วนอีฮันซูก็ส่ายหน้าพร้อมยิ้มเล็กน้อยบอกว่าไม่ใช่เรื่องอะไร

“ไม่มีอะไรครับ แล้วเรื่องคลี่คลายได้ดีใช่ไหมครับ”

“ครับ เป็นไปได้ด้วยดีมากเลยครับ”

พัคดงกยูยิ้มแฉ่งออกมา ด้านคิมซอลซูกับอีฮันซูก็มองตาแล้วพยักหน้าให้กันเงียบ ๆ

“คุณดงกยูยิ้มแบบนี้แล้วหล่อเลยนะครับ”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“ยิ้มบ่อยๆ สิครับ”

“รับทราบครับ ย่า ๆ”

“ทีนี้ก็ต้องตั้งใจจดจ่อกับงานที่บริษัทได้แล้วใช่ไหมครับ”

คิมซอลซูเดินเข้าลิฟต์ไปพร้อมกับเอ๋ยตาม พัคดงกยูพยักหน้าแรง ๆ

ตอบ

“ครับ! จากนั้นไปจะตั้งใจทำงานแบบทุ่มสุดชีวิตไปเลยครับ”

“ทำไมต้องทุ่มสุดชีวิตด้วยล่ะครับ”

“ผม...ชอบบริษัทนี้มากครับ ตั้งใจว่าจะทำงานที่นี่ไปตลอดชีวิตเลยครับ!”

พอพักดองกยูตะโกน คิมซอลซูกียิ้มพรายออกมา

“เรื่องนั้นไว้ให้ได้เป็นพนักงานประจำแล้วค่อยพูดก็ยังไม่สายหรอก
นะครับ”

“เอ่อ...ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการ”

“รีบขึ้นลิฟต์เถอะครับ”

“รับทราบครับ!”

166

จันเริ่มกันเลยไหม

วันสืบสวนวันสุดท้าย ของหน่วยงานตรวจสอบ

“ลำบากมากเลยนะครับ”

ยูจิสึนมองแพคจุนซอกที่ถือเอกสารอนุมัติมาแล้วโค้งศีรษะให้
“ขอบคุณที่ช่วยออกแรง ทำให้ผมอยู่รอดปลอดภัยได้นะครับ”

แพคจุนซอกยิ้มร่าพร้อมกับพูดเบา ๆ

“ผมจะไปออกแรงอะไรได้ครับ”

แพคจุนซอกยื่นกระดาษใบหนึ่งให้ยูจิสึน

“คุณต้องควบคุมให้ดีขึ้นหน่อยนะครับ วันนี้ท่านผู้อาวุโสบอกว่าอยากพบ
คุณนะครับ”

ยูจิสึนพยักหน้าขอบคุณอีกครั้ง

“ผมมีเรื่องที่ต้องรายงานท่านประธานใหญ่ครับ”

“รับทราบครับ”

ยูจิสึนโค้งศีรษะให้แล้วคาบบุหรีที่แทบไม่ได้สูบลายมาหลายปีไว้ในปาก
หนึ่งตัว จากนั้นก็ทางกระดาษที่แพคจุนซอกยื่นให้มาออกดู

ในนั้นมีข้อความเขียนไว้เพียงสามคำ

“พัคจุนฮยยอง”

ยูจิสึนจ้องมองด้วยสายตาเย็นยะเยือกอยู่สักพัก ก่อนจะฉีกกระดาษ
แผ่นนั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วปาลงถังขยะ

เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันมืดมิด

นี่คือการกระเลือกกระสนดินรนเอือกสุดท้ายสินะ ทำได้แค่นี้เองเธอ เขายืมเยาะพร้อมกับอวดนูหรีเข้าไปเติมปอด เรื่องผิดกฎหมายที่เกิดขึ้นที่ฮันยองอิลีกทรอนิกัล ถึงจะโดนร้องเรียน หลายครั้งหลายหนแต่ก็ไร้ประโยชน์

อายุสามสิบปลายๆ ไม่รู้หรอกนะว่าที่ผ่านมาแทบประสบความสำเร็จ ได้ยังไง แต่ช่างไม่ประสีประสาเอาเสียเลย ไม่รู้เบี่ยงลิกเบี่ยงหลังฉันแล้วจะเอาอะไรมาสู้ ตอนนี้เริ่มไม่สนุกแล้วสิ ชักจะหงุดหงิดขึ้นมาแล้ว

หลังจากที่โยนกัณนูหรีลงพื้นและใช้รองเท้าเหยียบขยี้แล้ว ยูจีฮุน ก็ขึ้นไปนั่งในรถยนต์

“ไปที่บ้านเลยไหมครับ”

“ไม่ๆ ไปที่คฤหาสน์ท่านผู้อาวุโสที่ย่านซองบุก”

“รับทราบครับ”

รถวิ่งไปบนถนนอย่างนุ่มนวลและลื่นไหล ยูจีฮุนพิงเบาะหลังแล้วหลับตาลง

ยี่สิบเจ็ดปีก่อนหรือเปล่านั้น ตอนนี้เริ่มจะจำไม่ค่อยได้แล้วสิ

“หลานชายของตระกูลเรามีแค่สี่คนกำลังดีเลย”

“คุณท่าน หมายความว่ายังไงครับ”

“ถ้ามีลูกมากกว่านี้ เดี่ยวอนาคตจะมีปัญหาได้ ลูกเขยฉันอาจจะมีความคิดแปลกๆ ได้นะสิ”

“คุณท่าน!”

“ผู้จัดการยู เธอต้องช่วยจัดการให้หน่อยแล้วล่ะ”

“คุณท่าน...”

“ฝันไว้ว่าอนาคตอยากเป็นคนสำคัญของกรุ๊ปไม่ใช่เหรอ ตำแหน่งแบบนั้นไม่ใช่จะขึ้นไปได้ง่ายๆ หรือกะ ต้องกล้าเสี่ยงและเสียสละถึงจะได้มา ฉันมีหุ้นของฮันยองกรุ๊ปอยู่ยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ในฐานะของผู้ถือหุ้นใหญ่ แล้วการทำให้เธอประสบความสำเร็จได้ไม่ใช่เรื่องยากเลย เพียงแต่ประเด็นอยู่ที่เธอต้องมีคุณสมบัติเพียงพอก่อนนะสิ”

“...”

“ได้ยื่นมาว่ารับเงินใต้โต๊ะจากบริษัทคู่ค้ามาเยอะเลยนี่”

ยูจีฮุนนึกถึงตรงนั้นแล้วก็ลืมหืมตาขึ้นพร้อมกับถอนใจเบา ๆ

ความกระหายความสำเร็จ ความละโมภอยากได้เงินทอง

ยิ่งโลภมากเท่าไร ยิ่งไร้ความละอายใจเท่านั้น

มีแค่ผู้ชนะกับคนแพ้และคนที่รอดชีวิตกับคนที่ตายเท่านั้น

เพียงแต่สิ่งนั้นกลับยังฝังใจเหมือนรากที่ฝังลึก

รถซีดานสีดำหยุดอยู่ตรงหน้าคฤหาสน์หรูย่านชองบุก ยูจีฮุนจัดระเบียบ
เสื้อผ้าของเขาแล้วเข้าไปในคฤหาสน์

เขาเดินผ่านสวนที่ตกแต่งอย่างดีเข้าไปยังอาคารที่แยกตัวอยู่ออกมา

ที่นั่นมีชายชราอายุมากในชุดฮั่นบกกำลังอ่านหนังสืออยู่

โจยองฮวานที่ป็นีมีอายุเก้าสิบสองปียังคงดูดีและกระฉับกระเฉง
เหมือนเคย

โจยองฮวานเป็นพ่อตาของประธานใหญ่ชเวคยองฮุน และยังเป็น
ผู้สนับสนุนอันดับหนึ่งที่ทำให้บริษัทการค้าเล็ก ๆ กลายเป็นฮั่นยงกรุป
ขนาดใหญ่อย่างนี้ได้

“สบายดีไหมครับคุณท่าน! ผมยูจีฮุนครับ”

ชายชราที่แต่งกายเหมือนนักปราชญ์ในสมัยโชซอนหันหน้ามามอง
ยูจีฮุนแล้วยิ้มอย่างเมตตา

“อ้าว! ประธานยู เข้ามาสิ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

“ครับ ที่ผ่านมาสภาพร่างกายแข็งแรงดีใช่ไหมครับ”

“โหะ ๆ แน่นนอน มานั่งนี่สิ”

“ครับคุณท่าน”

หลังจากที่ดื่มชากันไปคุยกันไปเล็กน้อยแล้ว โจยองฮวานก็เอ่ยถาม

“เห็นว่าเจอเรื่องขายหน้ามาหรือ”

“เปล่าครับ คุณท่าน”

“ตั้งแต่โบราณนานมาแล้ว คนที่อยู่ใต้เราต้องดูที่ความจงรักภักดี
มาก่อนความสามารถ”

“ครับ ทราบดีครับ”

“อืม ประธานยูก็คงจะจัดการเองได้แหละ”

ยูจิฮิโระมองโจของฮวานที่กำลังดื่มชาอยู่แล้วเอ่ยถาม

“คุณท่านเรียกพบผมด้วยเหตุผลอะไรพอจะ...”

“โอะๆ ไม่ใช่เรื่องอะไรหรอก มีเรื่องสงสัยอย่างหนึ่งนะ ที่บริษัทเธอ มีพนักงานที่ชื่อคิมซอลซูหรือเปล่า”

ชื่อที่เอ่ยขึ้นมามากอย่างกะทันหันทำให้ยูจิฮิโระสนใจมาก

“ครับคุณท่าน เป็นพนักงานที่ทำงานเก่งมาก ๆ เลยครับ”

“อืม อย่างนี้เอง แล้วเขาเป็นคนยังไงล่ะ”

“ท่านหมายถึง...”

“อยากรู้ว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะฝากฝังให้บริหารกรู๊ปได้ไหมนะ”

คำถามเหลวไหลไม่น่าเชื่อนั้นทำให้ยูจิฮิโระลื้มคำพูดไปชั่วขณะ แต่ไม่นานเขาก็จัดการความคิดได้

“ผมไม่ค่อยเข้าใจว่าท่านหมายถึง...”

“โอะๆ ที่ถามเพราะอยากรู้เฉย ๆ นะ”

“เขาเป็นคนที่ทำงานเก่งก็จริง แต่ว่าไม่ได้เป็นคนที่มีคุณสมบัติที่จะบริหารกรู๊ปได้เลยครับ ทั้งพื้นเพทางบ้าน การศึกษา สภาพแวดล้อม เส้นสาย คอนเนกชัน เป็นเพียงคนธรรมดา ไม่มากไม่น้อยไปกว่านั้นครับ”

“เหอ ถ้าประธานยูพูดอย่างนั้นก็คงถูกแล้วละ”

“เรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฮ่าๆๆ เปล่าหรอก มีหลานชายแค่สี่คนก็เพียงพอแล้วจริงๆ นั่นแหละ มีแค่คนเดียวที่เป็นปัญหา...แค่คนเดียว”

โจของฮวานหัวเราะเสียงดังลั่นแทนคำตอบแล้วก็หยิบกระดานหมากรุก เกาเหล็กจากใต้โต๊ะออกมา

“เอ้อ จริงสิ! นานแล้วนะ มาเล่นหมากรุกกันสักตาหน่อยเป็นไง”

“...วันนี้ผมไม่อ่อนข้อให้หรอกนะครับ”

“โอะๆๆ!”

ยูจิฮิโระวางตัวหมากรุกเรียงบนกระดานพร้อมกับคิด

ชเวฮยอนา

ลูกสาวของประธานใหญ่ชเวเคยองฮุน ไม่มีทางที่เธอจะได้สืบทอดกรุป
ไม่มีทางเด็ดขาด

และไม่มีทางที่โจยองฮวานจะเอ่ยชื่อของคิมชอลซูที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ
การบริหารเลยชั้นมาลอยๆ แน่ฮอน

คุณท่านกำลังบอกเขาทางอ้อมอยู่

ชเวเยนา คิมชอลซู...

“แะมาเล่าเรื่องของนายคิมชอลซูอะไรนั่นให้ฟังเป็นครั้งคราวบ้างสิ
ช่วงนี้ไม่มีคนคุยด้วย เปื่อจะแย้”

“...ครับ รับทราบครับ คุณท่าน”

“เอาละ งั้นเริ่มกันเลยไหม”

พัคจุนฮยของกดปุ่มหยุดเล่นบนเครื่องเล่นซีดีแล้วเอาหูฟังออกจากหู

เขาเสมองไปที่เครื่องเล่นซีดีเก่าๆ ด้วยใบหน้านิ่งขรึมอยู่สักพัก

พัคจุนฮยของคิดว่านี่คงจะเหมือนกับเอกสารการทุจริตที่จางด็อกฮวาน
เคยให้มาก่อนหน้านี้ แต่กลับเป็นคนละเรื่องกันเลย

ถ้ายูจีฮุนมีเรื่องราวนี้ด้วย ก็ถือเป็นเรื่องที่ยากให้ไม่ได้เลย และแค่
ทำให้ท่านประธานใหญ่รู้เรื่องนี้ แค่นั้นก็เพียงพอให้กระเด็นออกนอกสายตา
ท่านได้แล้ว

พัคจุนฮยของยิ้มน้อยๆ แล้วก็เฝ้มปาก

“โอ้เลวจางด็อกฮวานนี่ฉลาดเฉยเลยแฮะ กะยิงปืนนัดเดียวฆ่าทั้งยูจีฮุน
ฆ่าทั้งฉันด้วยงั้นสินะ แหม ไม่เลวเลย ในเมื่อมันมองว่าฉันโง่ แบบนี้ก็น่าจะ
เป็นไปตามแผนเลยนะสิ”

พัคจุนฮยของมองที่เครื่องเล่นซีดีอีกครั้ง

ต้องมีต้นฉบับอยู่ที่ไหนอีกแน่ๆ ต่อให้ฉันไม่ทำ แต่ก็ต้องมีใครสักคน
โดนสั่งอยู่ดี จะปล่อยให้โอกาสนี้หลุดไปไม่ได้

เขาลุกขึ้นเดินไปที่หน้าต่างและมองวิวกรุงโซลยามค่ำคืน

“ถ้าส่งให้ทีมตรวจสอบ ฉันก็คงโดนทางเลขไปด้วยแน่ๆ”

ไม่มีทางที่ประธานใหญ่จะไว้ชีวิตคนที่เปิดเผยความลับอันน่าอัปยศอดสู

ของตัวเองไว้อยู่แล้ว

นั่นแปลว่าเขาไม่ควรส่งเรื่องนี้ให้ทางทีมตรวจสอบ แต่ต้องไปพบกับประธานใหญ่โดยตรง

การเข้าพบกับประธานใหญ่เพื่อแจ้งเรื่องทำนองนี้ เป็นเรื่องเสี่ยงที่ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันด้วยเหมือนกัน

พัคจุนฮยของหลับตาลง หลังจากที่เราสรุปได้แล้วว่าตัวเขาไม่มีทางให้ไปต่อได้อีกไม่ว่าจะเป็นฝั่งชเวโอจุนหรือชเวคยองจุน

แต่จะทำยังไงให้ลูกศรแห่งความโกรธของประธานใหญ่พุ่งไปทางชเวคยองจุนด้วยได้นะ

ยูจีฮุน

หนึ่งในไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จจากการเริ่มต้นด้วยการเป็นพนักงานธรรมดาทั่วไป แต่ได้เลื่อนตำแหน่งแบบติดจรวดของฮันยองกรุ๊ป

คนอื่นๆ ทุกคนต่างก็เชื่อว่าเป็นอย่างนั้นเพราะความสามารถของเจ้าตัวแต่เมื่อได้ยินไฟล์เสียงนั้นแล้วก็รู้ว่าไม่ใช่เลย

เป็นเพราะมีอำนาจเบื้องหลังที่คอยหนุนยูจีฮุนอยู่ต่างหาก แถมเขาคณนั้นยังเป็นคนทีกล้าใส่ร้ายป้ายสีคนสนิทของท่านประธานใหญ่ได้แบบนี้

ใครกันนะ

พอได้ขึ้นเป็นกรรมการบริหาร พัคจุนฮยของก็ได้เจอคนของกรุ๊ปมากมาย แต่กลับนึกไม่ออกเลยว่าจะเป็นใคร

ไม่มีใครที่มีอำนาจมากขนาดที่จะต่อต้านประธานใหญ่ชเวคยองฮุนได้เลยสักคน

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวค่อยๆ ตามสืบดูก็แล้วกัน แต่ปัญหาเร่งด่วนคือฉันจะเอาซีดีนี้มาได้ยังไงกัน จะว่าไปแล้ว...”

พัคจุนฮยของมองเงาประตูห้องทำงานที่สะท้อนผ่านทางกระจกหน้าต่าง
ไอ้เวรคิมชอลซู ทำไมยังไม่พูดอะไรอีกล่ะ

“รองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยของแสดงความต้องการว่าอยากมาอยู่ใต้ผม
เหอครับ”

ชเวยองจุนเอียงศีรษะสงสัยเล็กน้อย

เนื่องจากพัคจุนฮยองเป็นคนที่ต้องให้อยากได้แค่ไหนก็ไม่มีทางได้มา เพราะเขาเป็นคนที่เข้าหาแต่ฝ่ายที่แข็งแกร่งเท่านั้น

ชเวยองจุนก็พอจะดูออกว่าช่วงนี้ยูจีฮุนกับพัคจุนฮยองไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไร แต่ไม่คิดมาก่อนเลยว่าถึงขนาดที่อยากมาอยู่กับตัวเองแบบนี้

คิมชอลซูพยักหน้าพร้อมตอบ

“ครับ ท่านกรรมการผู้จัดการ”

ถึงถามอันจองกยูที่ชอบทำตัวเป็นอำมาตย์ไป ก็ต้องโวยวายบอกว่าไม่ได้ อย่างแน่นอน เพราะอย่างนั้นชเวยองจุนเลยอยากรู้ความคิดของคิมชอลซูที่อยู่ตรงหน้าขึ้นมา

“ผู้ช่วยผู้จัดการคิดอย่างไรครับ”

“คนที่เพิ่งทำงานเข้าปีที่สองอย่างผมจะไปรู้อะไรละครับ”

“ไม่ต้องทำเป็นถ่อมตัวต่อหน้าผมหรอกครับ ผมคิดว่าความสามารถและการประเมินสถานการณ์ของผู้ช่วยผู้จัดการคิมอยู่ระดับเดียวกับผู้อำนวยการอันเลยนะครับ”

“ขอบคุณที่มองผมถึงขนาดนั้นเลยนะครับ”

“แล้วผมควรทำอย่างไรดีครับ”

คิมชอลซูพยักหน้าพร้อมตอบ

“รองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยองเป็นคนที่เล่นการเมืองเก่งที่สุดในฮันยองเทรตติ้งแล้วครับ ถ้าทำให้เป็นคนของท่านกรรมการผู้จัดการได้น่าจะเป็นประโยชน์มากครับ”

“คงจะเป็นอย่างนั้นครับ แต่ว่าถ้าเขาหักหลังผมเหมือนที่หักหลังยูจีฮุนขึ้นมา ถึงตอนนั้นผมอาจรับมือไม่ไหวนะครับ”

“ไม่มีอะไรกันแน่ได้ว่าจะไม่เป็นอย่างนั้นครับ”

คิมชอลซูพยักหน้าเห็นด้วย

ในอดีต พัคจุนฮยองเป็นคนใช้อำนาจได้เก่งกาจถึงขนาดที่ถูกเรียกว่าเป็นปีศาจขณะอยู่ได้ยูจีฮุน ก่อนที่ยูจีฮุนจะหลุดจากตำแหน่งออกไปเลยทีเดียว ถึงจะยังไม่รู้เหตุผลที่แน่ชัดที่อีกฝ่ายแตกหักกับยูจีฮุนเร็วอย่างนี้ แต่

เขาก็รู้ดีเหลือเกินว่าพัคจุนฮยองเป็นคนแบบไหน

“รองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยองเป็นคนทะเลาะเย้ยกันมากครับ ถ้าไม่ได้รับเท่ากับที่ลงแรงพยายามไปก็อาจทำให้เขารู้สึกไม่พอใจได้ครับ”

“คิดอย่างนั้นจริงๆ เหรอครับ”

“ครับ ถ้าปลูกฝังความคิดให้เขาว่าเราจะดูแลเขาอย่างเหมาะสม ก็คงจะไม่กระด้างกระเดื่องง่าย ๆ หรือครับ”

“มีเรื่องอะไรที่ผมต้องระวังไว้อีกหรือเปล่าครับ”

“การทุ่มเทลงแรงกับการเมืองในบริษัท ถ้าพลาดก็อาจถูกมองว่าเป็นเรื่องเลวทรามต่ำช้าได้ครับ แต่รองกรรมการผู้จัดการพัคเป็นคนซื่อสัตย์กว่าที่คิดมากครับ เขาเป็นคนที่ไม่เกลียดการทุจริตและยังยกย่องกินเข้าไปเสียครับ ที่รองกรรมการจองเซียงโดนปลดไปก่อนหน้านี้ ดีไม่ดีก็อาจเป็นผลงานของรองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยองด้วยครับ”

“อ่า...อย่างนั้นหรือครับ”

“แม่จะไม่รู้แน่ชัด แต่ผมว่าน่าจะใช่ครับ”

ชเวยองจุนมองสายตาและสีหน้านั้นใจนั้นแล้วก็พยักหน้า

“ดูสนิทสนมกับรองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยองมากเลยนะครับ”

“พอดีว่ามีเรื่องบางอย่างตอนที่ถ่ายโฆษณาด้วยกันคราวก่อนนิดหน่อยนะครับ หลังจากนั้นมาเขาก็พยายามที่จะเชื่อมต่ความสัมพันธ์กับท่านกรรมการผู้จัดการผ่านทางผมมาตลอดครับ”

“...ผมจะคุมเขาได้จริงๆ เหรอครับ”

“ไม่ครับ”

ชเวยองจุนนิ่งรอคำตอบของคิมชอลซู

“ไม่จำเป็นต้องไปควบคุมรองกรรมการผู้จัดการพัคจุนฮยองหรือครับ ถ้าเขาเลือกที่จะติดตามท่านกรรมการผู้จัดการแล้ว เดี่ยวเขาก็จะเลือกทางที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งตัวเองและท่านกรรมการผู้จัดการเองครับ”

ยิ่งคุยกันมากขึ้นชเวยองจุนก็ยิ่งรู้สึกทั้งในใจ

ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะคิมชอลซูรู้เรื่องของพัคจุนฮยองมากกว่าตัวเขาที่ทำงานที่บริษัทนี้มาห้าปีเสียอีก

หลังคุยกันไปได้สักพัก ชเวยองจุนก็พยักหน้า

“ถ้าผู้ช่วยผู้จัดการคิมพูดอย่างนั้น เดี่ยวผมจะลองไปพูดคุยกับรองกรรมการผู้จัดการพัคต่อหน้าแบบตัวต่อตัวดูครับ”

“ท่านกรรมการผู้จัดการครับ การเชื่อแล้วทำตามที่ผมคิดเลย ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องต่วนตัดสินใจไปหน่อยนะครับ ลองถาม...”

“ไม่หรอกครับ”

ชเวยองจุนยิ้มพร้อมส่ายหน้า

“ผมมีคนที่ไว้ใจอยู่ครับ”

คิมซอลซูลตาเป็นประกาย

“เพราะเชื่อพวกเขาก็เลยสามารถเชื่อผู้ช่วยผู้จัดการคิมได้ครับ”

“ชื่ออะไรมาตั้งเยอะเยะขนาดนี้ครับ”

คิมซอลซูลเห็นลังกระดาศ กระดาศห่อของขวัญ และถุงที่กองอยู่เต็มเบาะหลังแล้วก็อึ้ง

“ฉันอ่านมาจากอินเทอร์เน็ตนะค่ะ เขาบอกว่ายิ่งเอาของขวัญไปเท่าไรก็ยิ่งดี...”

“แต่นี้มันเยอะจนน่าหนักใจมากกว่านะครับ”

“จริงหรอค่ะ”

เมื่อหญิงสาวทำหน้าเครียด คิมซอลซูลก็หัวเราะออกมา

เธอมีด้านที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะโอเวอร์อยู่เสมอ แต่เขาก็รู้นั่นมาจากจิตใจที่บริสุทธิ์

“ซาอะไรค่ะ”

“เห็นคุณฮเยนาแล้วเหมือนเห็นคนที่มาจากดาวอังคารเลยครับ”

ชเวเฮนาก็มึนปาก

“ดาวอังคารอะไร! จะหาว่าฉันเป็นมนุษย์ต่างดาวหรอค่ะ เชื้อ... ฉันเครียดจริง ๆ นะค่ะ ไม่รู้คุณแม่ของคุณซอลซูลจะว่ายังไง”

“เคยเจอกันตั้งหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรอครับ ท่านก็เหมือนเดิมแหละครับ ไม่ต้องเครียดเกินไปหรอก”

“แต่ว่ามันก็คนละแบบกันนี่คะ...”

“ทำใจให้สบายเถอะครับ พอได้ยินว่าคุณแม่ของคุณเฮนาไม่อยู่แล้ว
ท่านก็เลยอยากทำอาหารบ้านๆ ให้กินนะคะ อิม ขอบอกไว้ก่อนว่า...”

คิมซอลซูเว้นจังหวะเล็กน้อย ส่วนชเวเฮนาก็กดริมฝีปากอย่างตื้นตัน
ทำทางเหมือนพร้อมเขียนตามคำบอกเลย

“ท่านทำอาหารเก่งมากครับ แทนที่จะเอาแต่เครียด ลู้อาเวลาไปเตรียม
ยาช่วยย่อยเถอะครับ”

“อะไรเนี่ย!”

ชเวเฮนาเหวี่ยงกำปั้นใส่คิมซอลซูอย่างแรง

“อ้าก! อย่าต่อยคนที่กำลังขบรลึครับ! เจ้านาย!”

“เดี๋ยวเหอะ เจ้านายอีกแล้ว! นี่แน่ะๆ ต้องโดนอีก!”

คิมซอลซู ที่ได้รับการช่วยเหลือจากพันธมิตรผู้มีอำนาจ
ทำให้เขารอดจากการถูกรีดที่ถูกใส่ร้ายป้ายสีมาได้อย่างราบรื่น
ด้านประธานยูจีฮุนที่เพิ่งรอดจากคดีทุจริตมา
กลับโดนเรื่องราวในอดีตเล่นงานอีกครั้ง
27 ปีก่อน เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่
“ลูกเขยฉันอาจจะมีความคิดแปลกๆ ได้นะสิ”
ศัตรูคนใหม่ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้คือใครกัน!!

ในที่สุดคิมซอลซูและชเวฮยอนาก็ตัดสินใจที่จะแต่งงานกัน
แต่คำพูดที่ฟังเหมือนคำเตือนนั้นกลับทำให้เขาเกิดลังเลขึ้นมา
และเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเหล่าพี่ชายของเธอ
“ทำไมเขาเป๊ยกแบบนี้ล่ะ คงไม่ได้กลัวจน...ใช่ไหมคะ”

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-8178-8

9 786161 881788